

Cách ba mùa mưa

Hôm nay trời lại mưa, chẳng biết tôi đang vui hay đang buồn nữa? Nó cứ ở trạng thái bất định, chẳng thể định nghĩa. Mưa cứ tí tách rơi ngoài thềm, mưa to quá nhưng chẳng thể nhận ra mưa khóc vì ai? Trong đầu của tôi bây giờ chỉ thấp thoáng bóng dáng một người cũ – một người đã chiếm trọn tuổi thanh xuân của tôi. Có lẽ là tôi đang nhớ ai đó, và cũng có lẽ tôi cũng đang nghĩ về quãng thời gian ấy.

Tôi và cô ấy thích nhau chưa lâu nhưng quả thực chúng tôi đều rất chân thành, người ta sẽ chẳng bao giờ kiếm đâu ra một tình yêu nào mới bắt đầu mà ấm nồng như thế. Tôi bằng tuổi cô ấy, chúng tôi đã từng là bạn học cùng lớp nhưng hồi đó chúng tôi cũng chẳng có chút cảm tình gì cho nhau. Cho đến bây giờ, khi cả hai đã bắt đầu bước vào ngưỡng cửa đại học, chúng tôi mới bắt đầu dành cho nhau những ngày tháng thanh xuân của mình. Chúng tôi ở cùng một dãy trọ, ngày nào cũng giành thời gian cho nhau. Cả xóm trọ còn trêu chúng tôi là "cặp đôi sến súa", mà công nhận, chúng tôi nhiều lúc hơi sến quá. Nhưng cũng chẳng sao, bởi vì tôi và cô ấy cùng có tính cách là thích sự lãng mạn, mà khi yêu sến đến mấy cũng chỉ để hâm nóng tình cảm mà thôi. Giá như cuộc đời đừng chen ngang những cái mà con người ta vốn đã tin vào duyên phận thì chắc có lẽ tôi và cô ấy đã không như thế.

Hôm đó, tôi cũng không nhớ rõ lắm nhưng trời mưa, mưa to lắm, cô ấy đến phòng tôi và gọi tôi bằng một giọng nhẹ nhàng bất ngờ, vì bình thường khi đến, cô ấy chỉ dám ngồi chờ tôi ra đón chứ chẳng bao giờ gọi như thế cả:

- Anh Minh ơi!

Lúc đó tôi đang nấu cơm thì vội chạy ra. Đón tôi bằng một ánh mắt có thứ gì đó khác thường, cô ấy hỏi:

- Anh đang nấu ăn à? Ngồi lại đây em thừa cái này đã!

Tôi cười và đương nhiên là tôi chẳng bao giờ từ chối những gì mà cô ấy yêu cầu cả. Tôi chỉ thốt lên bướng bỉnh:

- Hôm nay cô nàng định nói gì đây !

Nhưng tâm trạng đó của tôi bỗng chốc bị ánh mắt đượm buồn của cô ấy dập tắt. Tôi có linh cảm được chuyện gì đó nhưng tôi vẫn có tính hay nghĩ ngợi nên cũng chẳng để tâm mấy. Cô ấy thờ dài trước khi nói. Tim tôi đập nhanh hơn, không còn là cái nhanh nhẹn như cái lần biết tin cô ấy nhận lời thương tôi mà đây là một nhịp đập của sự lo lắng.

- Em sắp phải chuyển đi rồi!

Cô ấy nói khá rõ ràng, tôi cũng nghe y như thế nhưng chẳng phản ứng gì vì có lẽ nhịp tim nhanh quá, tôi không còn điều khiển được cái đầu của mình. Tôi hỏi lại:

- Em nói cái gì! Nhắc lại anh xem!

- Em sắp phải đi khỏi đây rồi anh ạ! Chẳng biết bao giờ mới được gặp lại anh nữa.

Tôi choáng váng, chẳng lẽ cô ấy đang đùa. Không! Giọt nước mắt kia chẳng thể nào là đùa giỡn được, lần này tôi bắt đầu tin vào cái tính hay nghĩ ngợi của mình.

- Tại sao lại đi? Em còn rất nhiều thứ ở đây mà. Em bình tĩnh nói rõ cho anh nghe, em đi đâu? Vì sao lại như thế?

Tôi vừa nói vừa run, có lẽ vì trước khi nhận ra mình sắp mất đi thứ gì đó quan trọng con người ta thường run lên bần bật như thế! Cô ấy không nói tiếp, chỉ chìm trong những giọt nước mắt. Cô ấy bỏ về phòng, tôi chẳng đuổi theo vì lúc đó tôi không tin, không thể kiểm soát được mình nữa.

Tối hôm ấy mưa không ngớt mà nặng hạt hơn, trời có phải đang khóc thương cho ai? Hóa ra, mọi chuyện lại chuyển biến nhanh đến thế, tôi chẳng dám mơ mộng nhiều vì mọi hy vọng về một tương lai cùng người con gái mình yêu bỗng chốc lụi tàn dần. Gia đình cô ấy gặp chuyện, bố cô ấy thua lỗ trong làm ăn nên bây giờ phải tìm cách để trả nợ. Nhà được 2 đứa con, 1 trai 1 gái nhưng đứa út còn quá nhỏ để có thể nhận ra nên bố cô ấy quyết định để cô con gái qua Nga cùng chú họ hàng để làm việc kiếm tiền, nghe nói lương sẽ cao. Biết tới đây, tôi chột chạnh lòng. Chúng tôi yêu nhau chưa lâu nhưng chẳng bao giờ tôi giấu giếm chuyện gì cả, vì một đứa ngốc nghếch như tôi không đủ thông minh để lừa dối ai cả. Còn cô ấy? Tại sao mọi chuyện tôi lại không thể cho tôi biết, hay là vì tôi có biết cũng chẳng giúp được gì, hay là cô ấy chẳng còn... Bắt đầu những cái suy nghĩ bắt đầu đến, tôi cũng chẳng biết mình đã nghĩ ra bao nhiêu cái lý do cho cô ấy. Nhưng nói thật, tôi đã bị tổn thương mất rồi, lần này nó thực sự quá lớn, quá khó cho một trái tim mới yêu như tôi. Sau cuộc trò chuyện đó, tôi và cô ấy có gặp nhau để yêu cầu nói rõ mọi việc. Thời gian ấn định cô ấy đi Nga đã có, 1 tuần sau khi chúng tôi kể cho nhau nghe.

Suốt một tuần ấy, chẳng có ngày nào tôi ổn cả, mọi thứ đều bị đảo lộn. Trước khi đánh mất điều gì đó quá quan trọng, bạn sẽ chẳng bao giờ hiểu được bản thân mình đã làm những gì. Lần đầu trong đời tôi biết vì một người mà cố gắng, vì một người mà yêu thương hết mức nhưng mọi thứ lại rẽ ngang quá nhân. Phải chăng ông trời đang trêu tôi. Ngày cô ấy đi, tôi đến chờ cô ấy ra sân bay. Gặp nhau, tôi vội lau đi những giọt nước mắt còn sót lại, dụi mắt một cái mới biết cái cay xè của nước mắt, cái cay đắng của cuộc đời. Suốt quãng đường ra sân bay, tôi và cô ấy đều không nói gì, vì chính tôi còn không biết mình đang đi đâu. Đến nơi, trong khi chờ lên máy bay, cô ấy ôm chặt lấy tôi, cô ấy càng xiết tay chặt, lòng tôi càng tan nát bấy nhiêu. Tôi cố không khóc, chỉ để cho cô ấy biết người đàn ông cô ấy thương là một người mạnh mẽ, nhưng tôi biết sau giây phút này tôi sẽ khóc nhiều đến đâu?

Giây phút cuối ấy, chúng tôi nắm tay mãi không rời bởi tôi biết khi buông ra tôi có chắc sẽ nắm lại được. Nhưng rồi chẳng thể nào tôi thực hiện được điều đó, tôi phải buông ra, cái buông tay giàn dụa trong nước mắt. Tôi chẳng thể tin nổi mỗi tình đầu tiên của mình lại nhanh chóng tàn phai như thế. Tôi chỉ vội kịp hét lên trước khi cô ấy khuất sau cánh cửa

- Anh sẽ chờ...

Hết đến đó, tôi chẳng thể đủ sức để làm gì tiếp. Cái hôm ấy trời không mưa nhưng âm u và lạnh lẽo. Tôi sợ phải đối diện với sự thật sẽ không còn người con gái mình thương nữa, sợ một ngày gặp lại nhau, cô ấy sẽ chẳng nhận ra tôi.

Biên biệt 3 mùa mưa, những ngày đầu cô ấy vẫn giữ liên lạc với tôi, cô ấy động viên tôi nhiều lắm, chắc lại sợ sẽ có người đánh mất đi thanh xuân của mình. Nhưng rồi sau đó không lâu, tôi chẳng liên lạc được nữa, điện thoại đổi số, mail chẳng bao giờ sáng đèn. Tôi linh cảm được thứ tôi sợ hãi nhất trước khi cô ấy đi đang đến. Và quả thật, thời gian sau đó, tôi cũng chả có được thông tin gì của cô ấy. Có mấy lần tìm về quê để hỏi thăm nhưng mọi người cho biết cả nhà cô ấy đã vào Nam để sống. Mọi thứ trở về con số không từ khi đó.

Biên biệt ba mùa mưa, tôi vẫn nhớ hoài một người con gái tôi thương, tôi nguyện dành hết cuộc đời, nhưng chẳng biết bây giờ cô ấy ở đâu hay làm gì? Ba năm tôi phải từng ngày vượt qua những nỗi sầu quen thuộc, những sự trống vắng vô tình. Đi ngoài đường, nhìn người ta tay trong tay, tôi cảm thấy mình hoàn toàn sụp đổ.

Mưa vẫn cứ mưa, người đi chẳng mãi thấy về, nỗi đau chẳng thể nào nguôi ngoai được....!